

Ավետիք Իսահակյան

Միշտ զգում եմ ես, որ մի հեռավո՛ր

Միշտ զգում եմ ես, որ մի հեռավո՛ր,
Օտա՛ր աշխարհում ինձ պես վշտահար
Մի սիրտ է այրվում՝ անհայտ մենավո՛ր
Եվ երագում է, թախծում ինձ համար:

Եվ թվում է ինձ, որ սուրբ համբույրով
Ես փայփայում եմ ձեռները նրա.
Եվ գուրգուրում եմ, գրգվում կարոտով՝
Քնքուշ գրլուխը իմ կրրծքի վրա ...

1905

Ալեքսանդրապոլ